

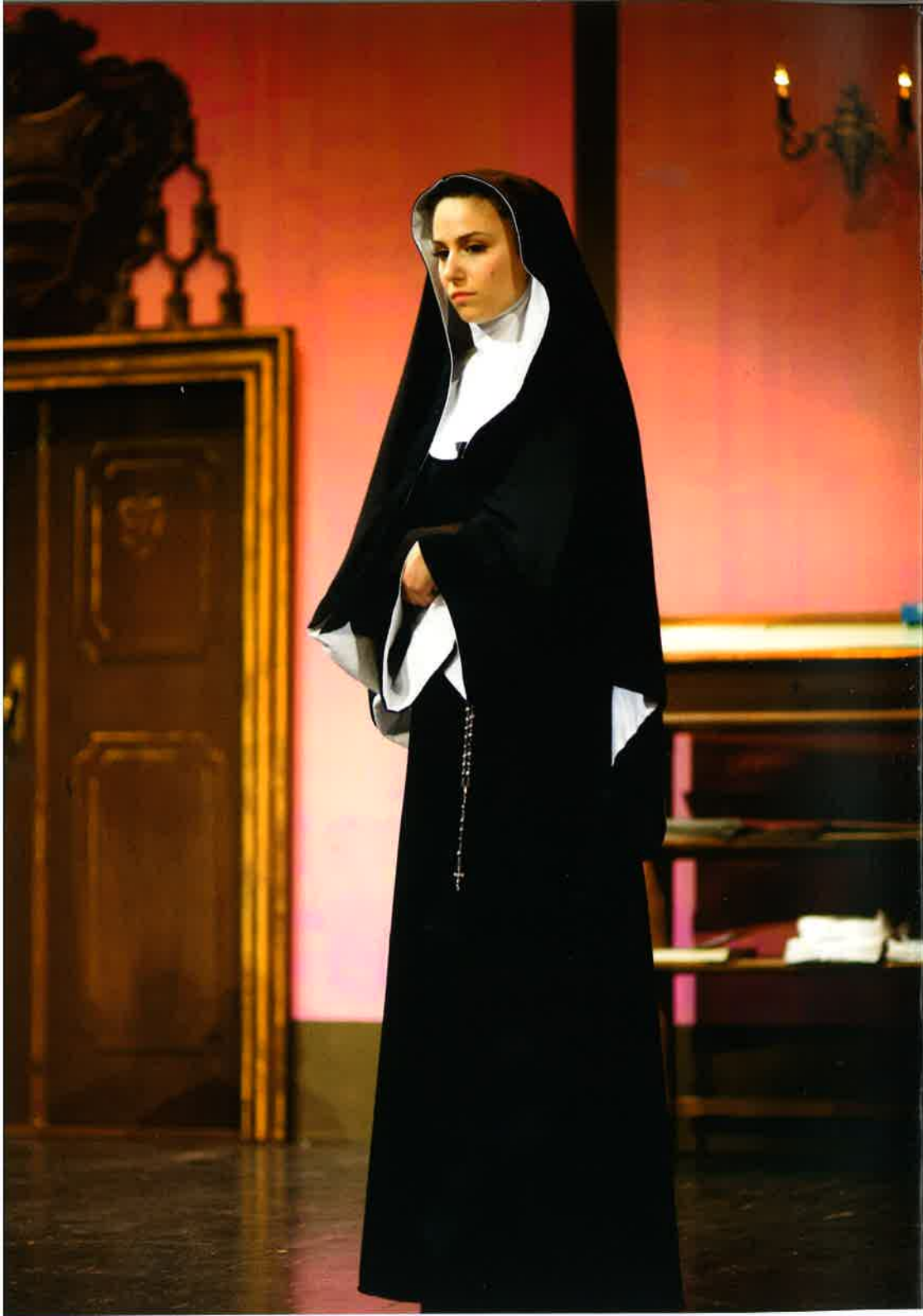

RANKO MARINKOVIĆ
GLORIJA

HAVATSHO NARODNO
HAZALISTE U SIBENIHU

sezona 2012./2013.

G LORIJA

RANKO MARINKOVIĆ

Hrvatsko narodno
kazalište u Zagrebu

sezona 2012./2013.

G RANKO MARINKOVIĆ LORIJA

Premijera: 11. travnja 2013.
Hrvatsko narodno kazalište u Šibeniku

REDATELJ: ZORAN MUŽIĆ
SCENOGRAF: BRANKO LOVRIĆ CAPARIN
KOSTIMOGRAFKINJA: SARA LOVRIĆ CAPARIN
IZBOR GLAZBE: PAVAO MAŠIĆ
OBLIKOVATELJ SVJETLA: JOŠKO BAKULA
ASISTENTICA REDATELJA: JULIA MARTINOVIĆ
INSPICIJENT: SERGEJ MIOČ

IGRAJU:
SESTRA MAGDALENA (GLORIJA): FRANKA KLARIĆ
RIKARDO KOZLOVIĆ (FLOKI FLËCHE): JOŠKO ŠEVO
BISKUP: ŠPIRO GUBERINA
DON JERE: JAKOV BILIĆ
DON ZANE: SINIŠA POPOVIĆ
DON FLORIJO: MATE GULIN
TOMA, CRKVENJAK: ANĐELKO BABAČIĆ
MAJKA: JASMINKA ANTIĆ
TONI: DRAGAN VESELIĆ

Ranko Marinković : *GLORIJA*

Kada je 29. prosinca 1955. godine u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu praižvedena drama- mirakl *Glorija*, Ranka Marinkovića, u režiji Bojana Stupice, izazvala je pravu senzaciju, izdignuvši se iznad cjelokupnog tadašnjeg hrvatskoga dramskog stvaralaštva. I ne samo to, svojom tematikom koja problematizira sukob pojedinca s krutim normama crkve i društva uzburkala je sve društvene slojeve, a polemike oko *Glorije* ne prestaju već desetljećima. Pedesete i šezdesete godine XX stoljeća su najplodniji period Marinkovićeve stvaralaštva u kojem će napisati svoja najbolja djela, da spomenemo samo roman *Kiklop*, kojim će se dokazati kao jedan od najboljih suvremenih prozaista, uz bok velikanima poput Miroslava Krležu. Ranko Marinković je rođen na otoku Visu, 22. veljače 1913. godine, kojeg napušta nakon pučke škole, da bi pohađao gimnaziju u Splitu i Zagrebu, gdje završava Filozofski fakultet. Od godine 1931. bavi se književnim radom: pisao je stihove, feljtone, novele, književno-kritičarske članke, kazališne kritike, a kao dramski autor debitira 1939. godine s tekstom *Albatros*, u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu. Tijekom Drugog svjetskog rata uhićen je kao antifašista i interniran u logor Ferramonte u Kalabriji. Nakon kapitulacije Italije 1943. godine odlazi u sinajski zbjeg El Shatt. Od oslobođenja zemlje 1945. godine radi u Nakladnom zavodu Hrvatske, no ubrzo postaje direktor Drame HNK u Zagrebu; od 1951. godine pa sve do mirovine predaje dramaturgiju na zagrebačkoj Akademiji dramske umjetnosti. Zbirka novela *Ruke*, izdana 1953. godine vrhunac je novelističkog umijeća pripovijedanja, ne samo zbog tematike, nego i zbog vrhunskog jezičnog stila koji će ostati jedna od glavnih karakteristika pisanja Ranka Marinkovića. U šezdesetim godinama dovršava svoj najbolji roman *Kiklop*, obilježivši hrvatsku suvremenu poslijeratnu prozu kao jedini veliki roman toga doba. Uz dramske tekstove, osamdesetih godina prošlog stoljeća dovršava anti-roman *Zajednička kupka*, da bi 1993. godine objavio svoj posljednji roman-fugu *Never more*. Svi njegovi romani su uspješno dramatzirani u hrvatskim kazalištima, uvijek izazivajući veliku pozornost i publike i kritike. Jer, teatar je za Marinkovića oduvijek bio poseban fenomen. Prema vlastitim riječima teatar je njegova stara opsesija: „Još sam kao dijete volio gledati prikazivanje. Kad su bile karnevalske povorke, volio sam gledati maškare, krevljenje, to transformiranje stvarnosti u nešto drugo. Maskiranje života. Za mene je to bio prvi pojam o teatru: da ne bude ono što jest.“

Tako je i njegov mirakl *Glorija* puno više od onoga što nam se čini. Bogata unutrašnja struktura teksta, jasno profilirani likovi uz pečat ironije i poruge onih koji su se prestali čuditi životu i previše od njega očekivati, poput Don Zane, nasuprot onima koji još tragaju za idealima poput Don Jere i Glorije, samo su neke značajke Marinkovićeve dramskog djela koji priču o bezuspješnom pokušaju mladog svećenika da privuče vjernike i crkvene vlasti u jedno malo mjesto izgubljeno u Dalmaciji razvija na takav način da to djelo prerasta u opći obračun s demonima oko nas i u nama samima, tjerajući nas da razmišljamo koliko se daleko može otići u „maškaranju“ vanjskom, ali i onom unutrašnjem, kada lažemo sami sebi. Tragična sudbina Glorije preklapa se s osobnom tragedijom mladog Don Jere koji gubi iluzije, ostavši bez svoje gospe u svim svojim svjetovima. *Glorija* je doživjela bezbrojne kazališne izvedbe tijekom gotovo šezdeset godina, no nije izgubila svoj zanosni šarm i zagonetnost kojom inspirira i redatelje i glumce da joj se uporno vraćaju, ne samo u doba obilježavanja obljetnica.

Danas, kada slavimo 100 godina od rođenja velikog pisca izvođenje *Glorije* nije samo odavanje počasti njegovom stvaralaštvu, to je i svečanost kazališta. Sigurna sam da nas sjor Ranko koji nije s nama od 2001. godine, negdje iz nebeskih daljina pozorno iščekuje početak predstave, bdijući nad svojom *Glorijom*. Nadam se da ga nećemo iznevjeriti.

NI BRAĆA NI RODACI

Don Fernandovim monologom iz *Kiklopa* položio sam prijamni ispit na Akademiji za kazalište, film i tv 1981., godine u kojoj je Ranko Marinković nagrađen AVNOJ-evom nagradom za životno djelo. Dvadeset godina kasnije, u siječnju 2001. posljednji sam put nastupio u ulozi Longa pred tužnim skupom u povodu njegove smrti. U međuvremenu sam bio Don Jere u *Gloriji*, Geometar u *Prahu*, Kvadrante, Juanito, Kokot Roland, Ljubavnik, Engleski leftenent, Nišan i Nereo u *Zajedničkoj kupki*, Longo i Primarijus u *Nikad više* i Glumac u *Glavovitoj briačnici kod Trimallhiona*. Kako su se i zašto svi ti Rankovi likovi odlučili nastaniti baš u mojoj glumačkoj osobnosti? Dakako, razlog za to leži u prepoznavanju redatelja, prvenstveno Žoržovu, koji se odlučivao povjeriti mi većinu tih uloga, Špirinu koji me već u ideji za nastanak teatra *Kiklop* imenovao trajnim tumačem Rankovih osobnjaka, i svakako Rankovu koji je Longa pisao s idejom kako ću ga igrati baš ja. Ali postoji i jedan dublji razlog zbog kojega su me, i prije no što sam odlučio baviti se glumom, pronašli Melkior i Jankin, pater Bonaventura, šjor Jubo Nazrević, Zande Rotte, Mićel zvani Zumbul kojemu se baš kao i meni odužio studij prava, don Florijo koji u more baca trule jabučice kako bi se od morskog psa zaštitio živim pojansom djece koja po njih skaču (ja puštam Mirelu da otpliva malo dalje), Fabije čuveni glumac i Suzana njegova supruga, nesretni šjor Mome i njegova Oliva i tko još sve ne, u toj povorci lica koja su mi od prvog susreta bila toliko bliska i poznata kao da su oduvijek tamo pod balkonom, onim splitskim ili onim viškim, svejedno, kao da su njihove čežnje, muke i strahovi i moji vlastiti, a ipak nismo bili ni braća ni rođaci, čak ni prijatelji.

Davno prije no što ću razmišljati o tome kakvu gestu i grimasu podariti tim likovima, majka mi je pričala (vjerojatno potaknuta činjenicom koliko me često zaticala s nekom Rankovom knjigom u ruci) kako je njezin brat, a moj ujak Ivo Lazaneo, bio u vezi s Rankovom rođicom Marjućom, ali nešto je pošlo po zlu i razišli su se. Tada me ta priča nije osobito zanimala, nisam pridavao osobit značaj toj propuštenoj mogućnosti da s Rankom budem u nekoj obiteljskoj vezi. Postala mi je zanimljiva tek mnogo kasnije, nakon što su moja majka i ujak već umrli, a ja više nisam bio u mogućnosti ispitati detalje.

Bio mi je profesor na Akademiji. Tada je prvi put ime i grintavi portret otisnut na koricama knjige zamijenila pojavnost. I to kakva! Koliko sam samo puta glumom nastojao dočarati onu uzvišenu opuštenost, onaj trenutak raspolovljavanja niške Drine bez filtera, pomno spremanje jedne polovice u kutiju i umetanje druge u cigaršpic, zatim pripaljivanje i otpuhivanje prvog dima, a sve to uz tumačenje pojma grotesknog u literaturi i nalazeći kako je za to tumačenje najprikladnija slika Desdemone koju Otello u nastupu ljubomora davi, a ona ga u istom trenutku pošaklja ispod pazuha. – *Eto, to bi na primjer bilo groteskno*, govorio je jedva razdvajajući usne, kao da je to neki osobit napor koji zapravo nema svrhe, otpuhujući drugi, zatim treći dim, ležerno, kao da je to otpuhivanje sastavni dio disanja i govora.

Sedam uloga u *Zajedničkoj kupki* osiguralo mi je angažman u zagrebačkom HNK, ali značajnija od toga bila je činjenica što sam se u radu na toj predstavi zbližio s Rankom. Predstava je primljena s ushitom, kritike uglavnom panegirične, ali meni nikada nijedna pohvala nije značila ni približno koliko Rankova o mojih sedam uloga. Praizvedba *Zajedničke kupke* bila je 21. siječnja 1989.

Nekoliko godina nakon toga (dvije ili tri?) hodao sam stazom *slonova*, od Vončinine preko Trga pa Bogovićevom do Cvjetnog i dalje do HNK. Kod kina *Balkan* (današnje *Europe*) ugledao sam Ranka koji mi je išao ususret. I on je iz daljine vidio mene, ali je zastao i odmjeravao me čekajući da pridem. Bio sam zbunjen. Kad sam prišao dovoljno blizu i prije no što sam stigao pozdraviti, upitao me: *Koliko ste vi visoki Siniša?* – *Što*

osamdeset sedam! odgovorio sam automatski kao soldat na obuci. – *187.....*, ponovio je s blagim izrazom razočaranja, kako se meni tada učinilo, ... *a niste viši?* – *Ne*, rekao sam i ja razočarano, ni sam ne znajući zašto. – *A ništa, nema veze...*, rekao je i nastavio svojim putem. U sljedećih nekoliko mjeseci sreli smo se još nekoliko puta i svaki je put iznova pitao: *Koliko ste ono rekli da ste visoki?* Napokon mi je otkrio kako piše roman *Never more* i da je ulogu Longa namijenio meni. Od tog trenutka, do izlaska romana obuzela me neka vrst groznice koja me nije puštala sve dok Longa (zajedno s Primarijusom) napokon nisam odigrao u produkciji Špirina teatra *Kiklop* na praizvedbi koja se zbila pet godina kasnije u Vinkovcima, u petak 13. veljače 1998.

Kako to da Žoržu, kojemu je Ranko povjerio rukopis romana, njegovu dramaturgiju i postavljanje na scenu HNK, pet godina ništa kazališno nije padalo na pamet, ne znam. Kasnije će u svojoj knjizi *Pospremanje* pisati o tome kako ga je Ranko godinu dana prije objavljivanja romana posjetio u njegovu *haenkaovskom* intendantskom uredu noseći pod rukom podebeli fascikl. *Stavio ga je*, piše Žorž, na stol i otprilike rekao: *Ovo je rukopis mog novog romana, pogledajte bi li se mogla napraviti dramaturgija*. Onda piše o tome kako, iako se mučio s dramaturgijom nije pronalazio rješenja, sve dok se nije pojavio Špiro s MHT *Kiklop* i molbom neka postavi nešto od Ranka, pa zaključuje: *Ako čovjek ne može preskočiti zid, treba ga pokušati zaobići. Nije neka velika mudrost, ali pomaže. Špirina ograničenja otvorila su mi drugačiji uvid u roman. Izbacimo vožnju, zaboravimo povratak na otok, ne trebaju Talijani....Odjednom se sve pokrenulo*. I eto tako, što preskačući, što zaobilazeći zidove, premijera predstave *Nikad više*, humorne igre prema romanu *Never More*, a u povodu 85. autorova rođendana, održana je u Hrvatskome narodnom kazalištu u Zagrebu u ponedjeljak, 18. svibnja 1998., gdje se i zadržala neko vrijeme na repertoaru u koprodukciji s MHT *Kiklop*.

Te godine osvojili smo nagradu na *Marulovim danima*. Po povratku u Zagreb odnijeli smo plaketu Ranku kod Drageca Vukušića, u *Klub kulturnih radnika*, gdje je Špiro dogovorio susret. Te večeri Ranko je prešao sa mnom na ti. – *Probah ove suhe smokve*, s *Visa su*, rekao mi je nakon što se društvo razišlo. Tada sam prvi put s njim dočekao zoru. Te večeri, pred svitanje, bio je četrdeset pet godina stariji od mene ali nije pokazivao znakove umora, za razliku od mene kojemu je glava klecala a kapci se sami sklapali. Nakon te noći, više smo se puta nalazili u istom klubu, uvijek pričajući do *sitnih* sati. Razgovarali bismo o svemu, ali najviše o kazalištu. Pričao mi je o svojoj mladosti, El Shattu, Visu, pisanju, vremenu koje je proveo u HNK. Povjeravao mi se. Nikada mu se nisam usudio spomenuti mojeg ujaka i Marjuću. A zašto i bih?

Kad mi je majka umrla pronašao sam u jednoj ladici našeg splitskog stana izreske iz novina s mojim intervjuima, kritikama mojih predstava i najavama televizijskih drama. Nikada mi nije spomenula da je pročitala nešto od toga, a kamoli da je to izrezivala i čuvala. Između ostaloga, pronašao sam i Vjesnikov intervju s Rankom Marinkovićem od 26. ožujka 1994. u povodu Nagrade Ivan Goran Kovačić. U uvodu je pisalo: *Zovu ga piscem naše sudbine, najvećim živućim hrvatskim piscem, maestrom, Velikim Mešтром, a neki i šjor Ranko. Autor Kiklopa, Glorije, Zajedničke kupke, Ruku...Nedavno je objavio novi roman Never more. Kao da je i samom djelu bila namijenjena sudbina kakve tragigroteskne dosjetke iz Marinkovićeve proze – želio je još nešto reći o onom bivšem ratu, a novi je već bio počeo. Neprikriiven dosluh s Kiklopom, Bartol kao novi svaštini stvor, Longo kao nasljednik crnozubog Uga, nepromijenjeni svjetonazor, i sve to u danima prve Jugoslavije i početku okupacije, čije glasove i šumove Marinković i danas osluškuje – nagnali su kritičare da još jedanput primijete kako istinski pisci zapravo cijelog života pišu jedan jedini Roman*.

Na pitanje: *Nedavno ste u HNK dali rukopis romana Never more, imate li tu nekih ideja, želja?* Ranko odgovara: *Žorž me pozvao, da predam još nedovršen tekst i baš me zanima*

kako će on te scene rješavati, jer se radi o prostorima koji nisu kazališni. Pučine. Žorž kaže da već ima rješenje. Kaže da mu se jako sviđa, time će otvoriti kazališnu sezonu 1995./96., svečanu sezonu u kojoj HNK slavi stogodišnjicu zgrade. Longa već ima - Sinišu Popovića. Tu se slažemo. Siniša je divan dečko, bio je sjajan u Zajedničkoj kupki, a i s Kostom sam bio jako zadovoljan. A Kiklop je išao jako dugo i sigurno bi još igrao da Rade Šerbedžija nije otišao.

-Što sad radite?- Mislim na prvu rečenicu knjige o Longu. Prva rečenica je važna, jer to mora biti nešto njegovo, Longovo. Meni je sjajan početak Iljfa i Petrova: Pješake treba ljubiti, jer pješaci sačinjavaju veći dio čovječanstva, štoviše njegov bolji dio. To je početak Zlatnog teleta.....Sjednem tako u jednu fotelju u uglu sobe, imam svjetlo iznad glave, sjedim i mislim na prvu rečenicu. Kad je smislim onda dođu i druge. Kao mržnja na onu prvu. Sama naracija nije važna. Pripovijedanje događaja nije važno, nego rečenica kao literarna vrijednost. Rečenica mora imati ne samo smisao, nego i svoj ritam, svoju atmosferu. Kažu: postoji poezija i postoji proza. A ja kažem - sve je poezija. Rečenica u prozi mora imati ritam. Koji put žrtvujem i smisao da zadržim ritam.

-Odlazite li sada na Vis? - Devedesete sam bio posljednji put. A na Braču, u Spliskoj, imam kuću. Na Visu je sve mrtvo. U kući je sve mrtvo. Kad sam na Visu odem u hotel spavati. Tko bi spavao u toj kući u kojoj su svi moji pomrli. Imam jednu rodicu u Komiži, Marjuča se zove. Sama živi, udovica. Kada sam bio na moru veslao sam, volim veslati.

Eto tako. U siječnju 2001. otišao je dragi šjor Ranko. Nije se još dogodilo da bi prošlo nekoliko dana zaredom da ga se ne sjetim. Nije mi rekao prvu rečenicu knjige o Longu, rečenicu koja bi trebala biti nešto Longovo, nešto moje... uvjeren sam kako će mi je jednom, kada se opet sretnemo reći. Bela Hamvas kaže kako svako prijateljstvo počinje nejasnim osjećajem kako smo se već negdje sreli. Kao da smo davno bili braća. Još više, kao da smo bili blizanci. I zato je takav susret ponovno viđenje. Kada se, pak, čovjek odvoji od prijatelja, on zna da je to udaljavanje samo privid. Negdje ostaje zajedno s njim, kao što je s njim bio i prije susreta.

Siniša Popović

ZORAN MUZIC

Zoran Mužić rođen je 1962. godine u Šibeniku. Diplomirao je kazališnu režiju i radiofoniju na Akademiji za kazalište, film i televiziju u Zagrebu u klasi prof. Koste Spajića te kao njegov asistent ulazi u svijet profesionalne kazališne produkcije. Od 1986. do danas režirao je više od stotinu kazališnih predstava najrazličitijih žanrova preferirajući pučki teatar, komediju i lutkarsko kazalište.

Dugogodišnji je član glumačke družine *Histrion* kao redatelj, te umjetnički voditelj i redatelj u Zagrebačkom kazalištu lutaka. Režirao je u gotovo svim hrvatskim kazališnim kućama od nacionalnih kazališta i gradskih do privatnih družina.

Dobitnik je brojnih strukovnih nagrada i priznanja u zemlji i inozemstvu od kojih se ističu Prvomajska nagrada udruženja dramskih umjetnika Hrvatske 1989., Orden reda Danice hrvatske Marka Marulića 1997. kao i nagrade za režiju na lutkarskim festivalima i festivalima za djecu; Grand Prix u Mariboru, nagrada za režiju na PIF-u 2009. i Najnaj festivalu 2011. Režiser je više destina predstava nagrađivanih na godišnjim smotrama Hrvatskog društva dramskih umjetnika kao i na festivalima diljem Hrvatske i inozemstva. Godinama je suradnik dramskog programa Hrvatskog radija i programa za djecu Hrvatske radiotelevizije te Agencije za odgoj i obrazovanje, MDF-a, PIF-a te brojnih kulturnih i kazališnih foruma.

Član je Kulturnog vijeća Ministarstva kulture Republike Hrvatske i Umjetničkog vijeća Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku.

Živi i radi u Zagrebu.

BRANKO LOVRIĆ CAPARIN

Branko Lovrić Caparin rođen je 1944. godine u Šibeniku. Diplomirao je povijest i hrvatski jezik na Pedagoškoj akademiji u Zadru. Kao turistički djelatnik radio u promidžbenoj službi na mjestu kreatora. U Muzeju grada Šibenika, Vinoplođu vinarija Šibenik i SOUR-u Šibenka radio kao likovni dizajner. Dobitnik je nekoliko nagrada za grafički dizajn. Od gimnazijskih dana bavi se slikarstvom. Posebno se usavršavao u tehnici akvarela. Brojnim samostalnim i skupnim izložbama predstavio se javnosti u domovini i inozemstvu, a radovi mu se

nalaze diljem svijeta. Bavio se i zidnim oslikavanjima i restauracijama interijera i eksterijera. Kazališnom djelatnošću počeo se baviti još 1963. godine kao lutkar i scenograf. Prvu scenografiju realizirao je za predstavu *Grdilo*, 1963., a iste godine i scenografiju za predstavu *Kekec*. Realizirao je nekoliko scenografija za svečana otvaranja i zatvaranja Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku.

Kao djelatnik Šibenskog kazališta realizirao je scenografije za brojne predstave; *Juliana krepesna*, *Jaslice*, *Maestro* i *Svetac*, *Cinco* i *Marinko*, *Antigona u New Yorku*, *Povratak muža moje žene*, *Veliki zapadnik*, *Operacija spola*, *Inspektor Psina*, *Mastodont*, *Udovice*, *Ni n moru mire, ni u ljubavi vire*, *Budala na određeno vrijeme*, *Ararat express*, *Ptica čudesnih krila*, *Miss univerzal*, *Riznica*, *Štorija o kapetanu*, *Gastarbajterski Badnjak*, *Rodijaci*, *Ispit*, *Neš ti biža*, *Sakaćenje*, *Anđeli pakla*, *Zvuci i sjene*, *Djevojčica sa žigicama*, *Gle kako dan lijepo počinje*, *Stari čuk*, *Duša moje sjene*, *Šah-mat*, *Škrtičina*, *Medij*, *Prosidba* i *medojed...* Posebno valja istaknuti scenografiju za predstavu *Buratino* povodom Svečanog otvorenja jubilarnog, 50. međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku.

SARA LOVRIĆ CAPARIN

Sara Lovrić Caparin (Šibenik 1981.) završila je školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer kiparstvo. Poslije toga upisuje Umjetničku akademiju, kiparski odsjek, gdje diplomira 2004. godine u klasi profesora Kazimira Hraste. Postavila je šest samostalnih i pet grupnih izložaba. Članica je Hrvatskog udruženja likovnih umjetnika, Split.

Od 2003. god. započinje suradnju sa Šibenskim kazalištem na predstavi *Svrakine priče - kraljevska zima* Lilijane Bardijewske u režiji Pere Mioča, za koju je kreirala i izradila lutke. Kao kostimografkinja 2005. god. surađuje u realizaciji predstave *Neš ti biža* i 2007. *Djevojčici sa žigicama*. Godine 2008. kostimografkinja je u predstavi *Gle kako dan lijepo počinje* Zvonimira Bajsica u režiji Georgija Para.

Od veljače 2008. godine stalno je zaposlena u Šibenskom kazalištu kao kostimografkinja i stručna suradnica za likovno-scensku djelatnost te sudjeluje u predstavama Šibenskog kazališta kao autorica kostimografije (*Fantazija*, *Škrtičina*, *Buratino*, *Medij*, *Kontracije i Push up*).

Godine 2010. kao autorica lutaka surađuje sa Zagrebačkim kazalištem lutaka u predstavi *Osvajanje kazališta* Dubravka Jelačića Bužimskog i redatelja Zorana Mužića.

Bavi se i likovno-grafičkim oblikovanjem propagandnih materijala Hrvatskog narodnog kazališta u Šibeniku i Međunarodnog dječjeg festivala.

Stručno se usavršavala 2007. godine u Poljskoj sudjelujući u pripremama i izvedbama predstava u nekoliko poznatih lutkarskih kazališta: Teatr lalki i aktora u Opolu, Teatr Banialuka u Bielsko-Biali, Teatr lalki i aktora u Łomzi i Teatr Lalka u Warszawi.

Godine 2011. uspisuje Kazališnu akademiju u Pragu (DAMU) smjer scenografija za alternativno i lutkarsko kazalište.

PAVAO MAŠIĆ

Pavao Mašić, hrvatski čembalist i orguljaš (Šibenik, 1980.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu više studija: čembalo u razredu Višnje Mažuran, orgulje u razredu Marija Penzara, te studij glazbeno-teoretskih disciplina. S najvišim ocjenama završio je potom poslijediplomski solistički studij orgulja u razredu Kei Koito na Visokoj školi za glazbu u Lausanni, kao i poslijediplomski studij čembala i srodnih instrumenata s tipkama u razredu dr. Roberta Hilla i Michaela Behringera (*basso continuo*) pri Visokoj školi za glazbu u Freiburgu im Br. Bob van

Asperen, Ton Koopman, Laurence Cummings, Anđelko Klobučar, Daniel Roth, Luigi Ferdinando Tagliavini, Christoph Bossert te Katherine Bine Bryndorf tek su neki od renomiranih umjetnika pod čijim se vodstvom usavršavao u okviru mnogobrojnih međunarodnih majstorskih tečajeva posvećenih glazbi za čembalo i orgulje.

Mnogobrojne, redom prve inozemne i domaće nagrade svrstavaju ga među najafirmiranije glazbenike svoje generacije - nositelj je prvih nagrada s međunarodnih natjecanja *Grand Prix Bach de Lausanne* (Švicarska, 2006.) i *Andrea Antico da Montona* (Hrvatska, 2006.), *Rektorove nagrade* za akademsku godinu 2004/2005, te Nagrade *Ivo Vuljević* za najuspješnijeg mladog glazbenika u 2006.g. prema izboru *Hrvatske glazbene mladeži*. Godine 2009. bio je laureat na međunarodnom natjecanju *1. Concurso internacional CAI - Jóvenes Intérpretes de Organo* održanom u Zaragozi (Španjolska), dok su osobito uspješnu 2010. godinu ovjencale sve tri nagrade koje istaknutim umjetnicima dodjeljuju Varaždinske barokne večeri. Iako tek debitant na tom renomiranom hrvatskom festivalu, u okviru jubilarnih 40. Varaždinskih baroknih večeri primio je Pavao Mašić Nagradu Ivan Lukačić za koncert na čembalu s ansambлом *Symblema*, Nagradu *Jurica Murai* za solistički orguljaški recital kao najbolju interpretaciju na 40. VBV, te Vjesnikovu nagradu *Kantor* za najbolju interpretaciju skladbi J. S. Bacha. Od 1999.g. glavni je orguljaš Crkve sv. Marka ev. u Zagrebu gdje surađuje s Oratorijskim zborom *Cantores Sancti Marci*, a danas djeluje u zvanju docenta na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Kao solist i komorni glazbenik razvio je bogatu koncertnu aktivnost te redovito nastupa na renomiranim glazbenim festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu. Solistički je nastupao uz *Hrvatski barokni ansambl*, *Barokni ansambl La Risonanza*, *Orkestar Visoke škole za glazbu u Lausanni*, *Varaždinski komorni orkestar*, *Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske i Zagrebačku filharmoniju* (uz koju je 2006. prouzveo *Carillon*, koncert za orgulje i orkestar Ante Knešaureka), a redovito surađuje i s raznim solistima i ansamblima. Tako u koncertnoj sezoni 2010/11 na poziv *Zagrebačkih solista* sudjeluje u opsežnom projektu izvedbi svih *Brandenburških koncerata* J. S. Bacha, te prouzvedbi šest novonastalih *Zagrebačkih koncerata* eminentnih hrvatskih skladatelja. Također, u 2011. g. objavio je svoj prvi solistički CD u izdanju *Croatie Records* pod nazivom *1685.*, posvećen djelima J. S. Bacha, G. F. Handela i D. Scarlattija. Sa kolegom Antom Knešaurom izveo je tijekom opsežnog koncertnog ciklusa od 17 recitala na orguljama Bazilike *Srca Isusova* u Zagrebu (2010-2012), ujedno i prve sustavne i cjelovite izvedbe kompletnog Bachova orguljskog opusa u Hrvatskoj.

JOSIP BAKULA

Josip Bakula rođen je 1966. godine u Šibeniku.

Od 1986. godine zaposlen je u HNK u Šibeniku. Sudjelovao je u svim kazališnim projektima, što čini preko 50 premijernih izvedbi, a posebno treba istaknuti dizajn svjetla koji potpisuje u predstavama; *Ni u moru mire...*, *Antigona u New Yorku*, *Ispit*, *Sakaćenje*, *Ptica čudesnih krila*, *Djevojčica sa žigicama*, *Kradljivci festivala*, *Zaljubljeni lutak*, *Škrtičina i Kontrakcije*, te u glazbeno-plesnim spektaklima: *Zvuci i sjene*, *Duša moje sjene*, *Fantazija*, *Buratino*, *Medij*, *Kontrakcije*, *Prosidba* i *Medvjed*, *Pir malograđana*, *Mačak Džingiskan* i *Miki Trasi*, *Gospodica Julija*, *Push up 1-3...*

Dobitnik je nagrade *Murva* za oblikovanje svjetla i zvuka u Skradinu 2010. godine na festivalu *Glumište pod murvom*.

Svakako treba istaknuti i izuzetan doprinos kroz 25 Međunarodnih dječjih festivala, te mnogobrojne koncerte.

Voditelj tehničke službe:

Boris Radić

Majstor svjetla:

Josip Bakula

Majstor tona:

Pavle Karega

Scenski radnik:

Frane Celić

Kućni majstor:

Živko Gulin

Pomoćni scenski radnici:

Stjepan Tomić, Mario Pučić

Šminker:

Rade Periša

Frizerka:

Nedjeljka Baljkas

Izrada scenske rekvizite:

Borko Čelar

Izrada scenografije:

Ivica Kalebić

Garderobijerka:

Danijela Trklja

Organizacija, promidžba i marketing:

Željko Koloper, Jadranka Šestan Kostanić,

Iva Radović

Suradnik na projektu:

Muzej grada Šibenika

Općinski sud u Šibeniku

Posebno se zahvaljujemo Kazalištu lutaka Zagreb na ustupanju prostora za probe.

Nakladnik:

Hrvatsko narodno kazalište u Šibeniku

Kralja Zvonimira 1, 22 000 Šibenik

Za nakladnika: Nera Gojanović Kljajić, ravnateljica

Urednica knjižice: Nera Gojanović Kljajić

Likovno i grafičko oblikovanje: Sara Lovrić Caparin

Fotografije: Željko Krnčević, Matko Jakelić

Tisak: Tiskara Malenica

Naklada: 1 000 primjeraka

Pokrovitelji:

**ŽUPANIJA
ŠIBENSKO-KNINSKA**

Grad Šibenik

Medijski pokrovitelji:

TV ŠIBENIK

Sponzori:

matkol

Gradski parking

BORMIL d.o.o.

TRGOVINA, TURIZAM, GRAĐEVINARSTVO I RIBARSTVO

RESTORAN PEŠKARIJA

